

GERENCSÉR ANNA

KIMONDATLAN

kívánságok

„Nagyon durva
és őrült izgalmas.”
– H. Anna

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

finep
selection

GERENCSÉR ANNA

KIMONDATLAN
kívánságok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Nem jó, ha az embernek kívánságai
vannak. A kívánság jól megérdemelt
csalódást hoz, semmi mást.*

– John Steinbeck

Egy nagy, sötétlő erdőbe jutottam

1.

Mit kérnél, ha lenne három kívánságod? Mint a mesékben. Jön egy jó tündér vagy dzsinn, és azt mondja: teljesítem, amit kérsz. Bármit. De vigyázz, mit kívánsz, mert nem tudom, mi lakik a lelkedben, úgyhogy csak azt tudom teljesíteni, amit kimondasz, és könnyen félreértem ám a dolgokat.

Donovannek volt egy vicce, ami arról szólt, hogy az aranyhal elmegy szabadságra, és megkéri a cápát, hogy helyettesítse, mondván, úgyse jön senki. Aztán visszatér, és a cápa elmondja, hogy tényleg csak egyetlen férfi jött arra, aki azt kérte, hogy érjen földig a töke. És mit csináltál? – kérdezi az aranyhal. Leharaptam a lábait.

Tipikus Donovan-féle vicc volt. Vagy ezer ilyen tudott: a varázslóról, aki felajánlja a kövér fickónak, hogy egy perc alatt megtanítja kiválóan úszni és hatalmasakat ugrani, aztán békává változtatja, vagy a gödörbe esett agresszív kismalacról, aki két óra várakozás után nem azt mondja a megérkező jó tündérnek, hogy húzza ki, hanem azzal kezdi, hogy dögölj meg, miért csak most jössz?!

Imádtá előadni őket. Tudta, hogy az idegeimre megy velük, és talán pont ezért szórakozott olyan jól minden alkalommal, amikor felhúzhatott. Ki sem kellett mondania, hogy „na, ki vagy te ebben a sztoriban, tündérfú?”, a gúnyos vigyor épp elég volt.

Szóval a kívánságokat könnyű elszúrni. Meg van, amit nem is szabad kérni, örök életet, mindentudást és hasonlókat. A görögök hübrisznek nevezték, mikor valaki ennyire felfuvalkodott, és sosem mulasztották el elmesélni az idevágó isteni büntetéseket, nekem azonban ez kissé túl nagy léptékű: ha van Isten, mit törődne ilyen piti dolgokkal? Sokkal jobban szeretem a sci-fiket, ahol az ilyen viselkedés magában hordja a büntetését is. Ó, rengeteg ilyen történetet tudok, és bár többnyire mindegyiket gyűlölöm, nem tudok leszokni arról, hogy öngizolásként használjam őket. Mert ha az emberek olyat kérnek, amit nem szabadna, akkor igenis megérdemlik, hogy nagyon megszívják.

Ennyit a kívánságokról. Te biztos bölcsebben választanál, ugye?
Ugye?

De mit csinálnál, ha te lennél a jó tündér, csak éppen varázserő nélkül? Ha neked kellene teljesítened, amit az emberek kívánnak? És nincs ám kibúvó, mert a tündérek nem mennek se szabadságra, se nyugdíjba, és *muszáj* megtenniük, amit az emberek kérnek tőlük.

Most azt gondolod, fárasztó melónak hangzik, de legalább segítesz az embereken. De csak azért, mert nem jöttél rá, hogy ugyanott tartasz, mint a viccbeli cápa. Amikor egy tinédzser lány azt kérné, hogy sose legyen öregebb, kénytelen lennél megölni. Ha egy nő gyereket szeretne, annak ellenére, hogy a férje már hozzá se nyúl, meg kellene erőszakolnod, vagy beprotezsálni egy spermabankba, ha

valaki azt mondaná, látni sem akarja, hová süllyed ez a mai világ, ki kéne szúrnod a szemét, ha egy átlagember azt kérné, oldd meg, hogy világhírű legyen, olyan brutálisan kellene meggyilkolnod, hogy az egész sajtó ettől visszhangozzék.

Érted már? Egy kívánságot teljesíteni nem nehéz. Azt megtenni, amire valójában vágynak az emberek... lehetetlen.

Ha egy kívánság teljesül is, rendszerint csupán fájdalmat vagy keserű utóízt hagy maga után.

2.

Bármit is állítsanak a tudósok manapság, az igazság az, hogy az ember igenis tud egyszerre nyugodtan gondolkodni és tökéletesen elveszíteni a fejét.

Kétségbeesetten rohantam a sötét erdőben, megbotlottam és legurultam a domboldalon: fenyőágak csapkodtak, a pánik jegesen izzott az ereimben, az oldalamból ömlő vér pedig átáztatta a kabátom. Ezalatt azon gondolkoztam, tulajdonképpen mi az, amit a filozófusok felelősségnek neveznek. Hart felosztása szerint négyféle felelősség létezik: szerep-felelősség, oksági felelősség, jogi felelősség és képesség-felelősség, de néha emlegetik az erkölcsi felelősséget is, amit a szerep-felelősség egy esetének szoktak nevezni.

Donovan egyszer azt mondta, betegesen menekülök a felelősségvállalás elől. Ez nem igaz – egyszerűen csak nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy felelős legyek olyasvalamiért is, ami akaratomon kívül történik. Ha Hartot veszem alapul, ez pusztán oksági felelősség, akkor azonban a felelősségem épp csak annyi, mint egy hurrikáné vagy egy szökőáré. Természeti katasztrófa vagyok, és ugyan

ki hibáztatna egy természeti katasztrófát bármiért? Azok csak úgy megtörténnek, és mindenféle szándék vagy rosszindulat nélkül rabolják el az emberek életét.

Aztán persze itt a jogi felelősség, ami a többit csak érinti... Ez üldöz most át a bozóton, kutyákkal és fegyverekkel, ahogy a vadat szokták hajtani.

Tompa puffanással érkeztem meg a lejtő aljára. A bordáim egy kőnek csapódtak, és biztosra vettem, hogy legalább kettő el is repedt, a kezem a földbe mélyedt, az ujjaim között felbugyogott a sár. Reszkettem kívül és belül, mintha egy leállni készülő motor rángatózott, rázkódott volna a zsigereimben. Megpróbáltam feltápászkodni, de az izmaim nem engedelmeskedtek.

Abban hiszek, hogy a felelősség alapja a szabad akarat. Amit akaratunk ellenére teszünk, azért nem vagyunk felelősek.

Nem az én felelősségem, amit tettem, mert nem akartam megtenni. *Muszáj* volt megtennem. Az én felelősségem kimerül abban, hogy életben akarok maradni, és ha ez bűn, akkor mind bűnösök vagyunk.

Nem akarok ebben a sáros gödörben megdöglenni!

Donovan azt mondaná, önző vagyok. Szerintem csak emberi.

3.

Térjünk vissza a kívánságokra. Tegyük fel, hogy megátkoznak, elvárásznak, megbabonáznak – akárhogy is, ha valaki kíván valamit, teljesítened kell. Nincs apelláta: *muszáj*. Ha voltál már valaha függő valamitől, talán megértheted ezt a szükségszerűséget, ha nem, akkor reménykedj, hogy soha nem fogod megérteni.

De akár megérted, akár nem, abban biztos vagyok, hogy nem akarnál ilyen helyzetbe kerülni. Hiszen ez kiszolgáltatna mindenkinek, nem igaz? Bármit kérnének, meg kellene tenned.

Ahogy azt az emberek elképzelik.

A dolgok sosem olyan egyszerűek, mint amilyenek látszanak: nem kérésnek vagy parancsnak, hanem *kívánságnak* kell lenniük. A mesékben a három kívánság többnyire az első három óhajtó mondat, ami elhangzik, vagy az, amihez gondosan hozzáfűzik, hogy ez az első kívánságom, ez a második, bla-bla-bla. Nekem egyszerűbb dolgom van: mindenkinek csak egy kívánságát kell teljesítenem, azt is csak akkor, ha kimondja, és ha a kimondásakor valóban azt is kívánja. Ez megkímél attól, hogy a gyerekveszekedések „dögölj meg!”-jeit vagy a „ha nagy leszek, tigris szeretnék lenni” jellegű felkiáltásokat komolyan kelljen vennem, de mindent összevetve nem sokat segít. Az emberek meglepően sokszor kívánnak őszintén hülyeségeket.

Ők persze nem tudják, amit én: minden kívánság egy bumeráng, ami visszaüt.

Vegyük például Ashley-t, a gyönyörű, fiatal, eleven Ashley-t, aki miatt a kövek között csúszva-mászva haldoklom.

4.

Ashley meg akart halni. Nem azért, amiért az emberek általában meg akarnak halni: nem volt súlyos beteg, nem vesztett el senkit, nem volt alkoholista, nem voltak mentális zavarai, nem szekálták az iskolában. Ashley egyszerűen unatkozott.

Vannak ilyenek. Vigyél be az iskoládba, és megmutatom azt a néhány fiút és lányt, aki százötvennel repeszt az apja kocsijával, stoppal

jár kirándulni mindenféle veszélyes környékre, vagy hobbiból magas szirtekről veti le magát sziklákkal csipkézett kis tavakba.

Mindig olyanok, akiknek mindene megvan, amit az emberek kívánni szoktak.

Sosem a nyomorultak, sorsüldözöttek, akik még idejekorán megtanulják, hogy tíz körömmel kapaszkodjanak minden apró örömbé, mielőtt megfosztják tőle őket. Nem a magányos, kétségbeesett, kitűtált lények, akik csendesesen felkötik magukat a padláson, vagy egy lövöldözéssel szereznek maguknak pár heti hírnevet, hogy aztán az emléküik is expressz sebességgel halványuljon el.

A szerencsések azok, akik mindent kockára tesznek. Azok, akik népszerűek és szépek, akiknek sok a pénzüik és a barátjuk, akik előtt az élet útja széles, csillogó sztráda. Az olyanok, mint Ashley, akiknek a legnagyobb nehézségük mindössze az, hogy mivel űzzék el maguktól az unalmat, és akik meg vannak győződve róla, hogy ők különlegesekek, kiválasztottak, sebezhetetlenek.

Hadd áruljak el egy titkot: senki sem az.

Az emberek többsége őriz egy-két lezárt szobát a fejében, ahol azokat a dolgokat tartja, amikkel nem hajlandó viccelni. Tragikus élmények, félelmek, rossz tapasztalatok, amik elől menekülni kell, amiknek az említése is valami zsigeri iszonyatot ébreszt fel bennük, és ezért képtelenek nevetni rajtuk, csak a torkuk szorul össze, és a víz veri ki őket. Valahol mind egyformák: halott gyermekek, késelés egy sötét folyosón, rák, nemi erőszak... Olyan dolgok, amiktől túlságosan félnek ahhoz, hogy ne vegyék komolyan.

De vannak, akiknek nincs ilyen: Ashley népe, a szerencsések. Akik nem vesztek el egy testvért egy részeg vezető miatt, nem látták az apjukat rács mögött vagy az anyjukat egy kórházi ágyon,

akiknek sose kellett az életükért könyörögni Istenhez vagy a sorshoz: akik nem ismerik a félelmet, és ezért nem ismernek tabut.

Emlékezz vissza, hányszor hallottad valakitől, hogy a vicc az vicc, akkor is, ha morbid, akkor is, ha erőszakos, hányszor nevték ki előtted azt, aki félt, hányszor aláztak meg valakit pár könnyed mondatral, hogy nincs humorérzéke, nem érti a tréfát, túl komolyan vesz mindent. Ashley-nek és társainak az élet játék, és nincs az a veszély, amit komolyan vennének, mert őket úgysem fenyegeti.

Ők azok, akik azt hiszik, másokkal bármi megtörténhet, de velük semmi sem.

Azzal kezdtem a történetet, hogy Ashley meg akart halni. Talán, ha a gondolatok hagynának lenyomatot, ha a koponyát felnyitva látszana, pontosan mi járt valaki fejében, mikor ezt vagy azt mondta, kideríthetném, komolyan vágyott-e rá, és vajon felfogta-e egyáltalán, mi az a halál – mivel azonban ez lehetetlen, sosem fogom megtudni.

Csak azt tudom, amit láttam és hallottam.

– Bár engem is ölnének meg *úgy*, inkább, mint hogy így meg-alázz! Akkor bezzeg sírnál utánam, te rohadék! Akkor aztán marhára megbánnád, hogy azzal a picsával keféltél, de akkor már késő lenne!

Egy kicsit olyan volt, mint egy ócska szappanopera, ahogy ott álltak a híd mellett, Ashley a szemébe lógó, melírozott hajával és tizenhét éve minden arroganciájával, a fiú meg vele szemben, dacosan karba téve a kezét és kitolva az állát, a férfiak időtlen tartásával: lefeküdtem vele, na és? Miért kell ebből ekkora cirkuszt csinálni?

Talán csak abban a pillanatban gondolta komolyan, és se előtte, se utána nem. Talán nem is értette igazán, mit ejtett ki a száján. De mire a kívánsága elhangzott, már késő volt: ő igaz vággyal kimondta, én meghallottam, és ezzel a sorsunk meg volt pecsételve.

Kisváros ez is, mint az, ahol felnőttem, és egy lány eltűnése komoly eseményszámba megy. Másnap Ashley képe díszítette az összes újság címlapját, kiszorítva a környékbeli gyilkosságsorozatot, amiről ő is beszélt a barátjával, mielőtt összevesztek. Én is olvastam róla korábban, de képzeletem képtelen volt emberi arcot adni a gyilkosnak: ha megjelent a szemeim előtt, az éjben vadászó leopárdnak láttam.

Az újságból derült ki, hogy Ashley szülei valóban gazdagok, és Ashley-nek saját autója is volt, amit aznap éppen javítottak, ezért feltehetőleg – így az újság – a lány gyalog indult el hazafelé.

Az újságnak igaza volt: Ashley valóban gyalog indult el hazafelé, két sarokkal később azonban beszállt egy ismeretlen férfi autójába, aki udvariasan felajánlotta, hogy elviszi egy darabon.

– Tudom, hogy nem vagy hülye, hogy beszállj egy idegen kocsi-jába... Mrs. Whitby is folyton erről prédikál, nem? – Az igazgatónő nevét mindenki ismerte a városban, mint ahogy kenetteljes szónoklatait is. Időről időre még a helyi újságban is megjelentetett egy-egy nevelő célzatú cikket, mikor éppen nem történt semmi hírértékű. – Még mindig olyan hárpia az öreglány, mint tíz éve? Fú, örülök, hogy nem kell a matekóráin senyednem...

Ashley pedig beszállt mellé, bár a férfi tulajdonképpen nem állította, hogy tényleg az iskolája öregdiákja lenne, nemhogy egyetlen meggyőző érvet is felhozott volna a megbízhatósága mellett, de a cinkos kacsintás és a rosszfűs sárm megtette a hatását. Az Ashley-féle lányok sosem hiszik el, hogy valaki, aki kedvesen mosolyog rájuk, bántani akarja őket.

A holttestét két nappal később találták meg, hasonlóképpen megcsonkítva, mint a korábbiakat, másnap pedig már megjelent egy interjú Ashley barátjával, melyben zokogva kérte a lány bocsánatát, amiért megcsalta és veszekedett vele, és elmondta, hogy örökké

hiányozni fog neki, és bármit megadna, ha visszakaphatná. Pontosan, ahogy Ashley kívánta.

Egy rövid ideig szinte már elégedett voltam. Aztán kiderült, hogy valaki meglátta a kocsimat.

5.

Sosem laktam sokáig egy helyen, és több személyazonosságot is használtam felváltva, de ha valaki akart, mégis könnyen megtalálhatott.

El kellett volna költöznom még Ashley halálának a napján. Vagy még előbb, mert akkor soha meg sem hallottam volna az átkozott szavakat, és ő ma is élne, én pedig tovább rónám végtelen utamat.

De ahogy Donovan mondta egyszer, a kiöntött vodkát legfeljebb felnyalni lehet, visszatölteni az üvegbe nem, rinyálni miatta pedig teljesen felesleges.

Vonszolni kezdtem magam a sárban, és végül egy facsemetébe kapaszkodva sikerült talpra vergődnöm. Dicstelen lebucskázásommal talán nyertem egy kis időt, de valószínűleg csak keveset, és nem szabad elpocsékolnom, ha életben akarok maradni, márpedig én élni akarok, élni mindenáron!

Nem messze a fák közt egy ablak fényes négyszöge ragyogott, én pedig arrafelé indultam, botladozva, csúszkálva a sárban. Nem láttam, de szinte éreztem, ahogy a lábnyomaimat megtölti az iszapos víz és a ruhámból csöpögő vér.

Jody és Juliette

1.

Az ajtó előtt még Juliette volt, de amint becsukódott mögötte, Jody. Jody Stratford a szüleinek és a barátainak Jodylein, ahogy orosz nagyanyja nevezte néha, és amiről egyszer még másodikban Will Mulligan majdnem meggyőzte, hogy valójában egy éneklési stílus, vagy – igaz, csak röpké másfél évig – Mrs. Picoulette. Mostanában azonban, egyedül a túl nagy házban, a végtelennek tűnő estéken ismét csak Szimplán Jody volt – Juliette Delarose, a híres-hírhedt író nő léte kizárólag a kiadóra, az utcára és a dolgozószobára korlátozódott.

Szimplán Jody gimnazista volt, mikor romantikus történeteket kezdett írni, és huszonhárom éves, mikor megjelent első regénye, *A titokzatos idegen*, és megszületett Juliette Delarose. Egy évvel később hozzáment Tom Picoulette-hez, megjelentette a második regényét – *Sebzett szívek várkastélya* –, majd másfél, kínszenvedésekkel teli év után elvált. Jody és Juliette ekkoriban szakadt el egymástól véglegesen.

Juliette volt az, aki a hálószobában kuksolt, és a kopott kis öltözőasztalnál sorra gépelte a következő könyv oldalait, mely végül

meghozta a várva várt sikert, és a kisvárosi lányból egy csapásra milliost csinált. Az *Érintés a sötétben* volt a kritikusok szerint Juliette legjobb munkája, kísérteties és szívfacsaró, felkavaró és megragadó, az egyetlen könyve, mely felküzdötte magát a New York Times sikerlistájának élére.

Szimplán Jody lerúgta a csizmáját az előszobában, és a konyhába ment: az volt az ő igazi otthona, régen is, most is. A hűtőszekrényen felíratos mágnes hirdette: *A nőknek a konyhában a helye. A férfiaknak is a konyhában a helye. Mindenkinek a konyhában a helye, mert ott van a kaja!*

Míg akkoriban Juliette lankadatlanul írt, és ahogy egy interjúban megfogalmazta, megpróbált hangot adni a minden nő lelkében élő legédesebb, egyben legfájdalmasabb vágyaknak (amit még mindig ideillőbb megfogalmazásnak talált, mint „a női lélek végtelen óceánjának könnyűbúvárát”, ami egy kritikus fejéből pattant ki, és nyomokban tartalmazott némi eredetiséget), Jody az apró konyhában töltötte a napjait. Mikor Juliette a szívszaggató erdei jelenetet írta, Jody elrejtett piásüvegek után kutatott a szekrényben. A váratlan éjféli találkozás éjjelén törött bordákkal és vérző orral feküdt a foltos linóleumon, a toronybéli nagyjelenet napján pedig felvette egyetlen kosztümjét, amit utoljára a diplomaosztóján viselt, és elindult a bíróságra, hogy beadja a válókeresetet.

Jody pontosan tudta, honnan született Juliette: a kétségbeesett vágyából, hogy elmeneküljön a valóság elől. Mikor nem burkolózott Juliette rózsás-arany álmainak ködébe, pontosan tudta, hogy Tom nem fogja a kedvéért abbahagyni az ivást, és a házasságuknak nincs jövője, mint ahogy azt is pontosan érezte, bár ezt még magának sem lett volna hajlandó beismerni, hogy mindezek ellenére Tomnak köszönheti az egyetlen könyvét, ami valóban jó lett. Minden újabb

seb a lelkén egy-egy újabb fejezet visszafojtott drámába vérzett át, minden ütés, minden bántó szó egy-egy óvatos érintéssé, egy-egy elstutogott, reszkető vallomássá vált. Az *Érintés a sötétben* meghozta számára a sikert és az anyagi függetlenséget, mégis úgy érezte, valamit elvett belőle, valami meghalt benne, amikor az utolsó szót is papírra vetette, és odakanyarította: vége.

Juliette büszkén és boldogan beszélt a könyvről, Jody azonban igyekezett nem gondolni rá. Tizenegy kötettel később – melyek katonás rendben sorakoztak a dolgozószoba polcán, így ha Juliette felpillantott írás közben, végigtekinthetett rajtuk – még mindig igyekezett úgy tenni, mintha az az egy könyve nem létezne. Nem mintha a történet engedte volna figyelmen kívül hagyni magát: a fekete gerinc a rózsás-vöröses sorban fekete lyukként vonzotta a tekintetet. *Itt vagyok, sötét és mély vagyok, és csak rád várok!* Jody azonban nem adta meg magát a hívásának. *Érints meg, nyiss ki, zuhanj belém, és zuhanj, zuhanj, zuhanj...*

Szimplán Jody úgy tett, mintha az a könyv nem is létezne. Tettezésben profi volt: szinte sikerült elhíttetnie magával, hogy nem is tizenégy regénye van, csak tizenhárom, hogy a szarkalábak a szemek sarkában nem az évek múlását, pusztán az előző esti későig olvasást jelzik, hogy még mindig előtte az élet ezer lehetősége, és hogy a nagy ház nem lesz mindig ilyen üres, mint most.

Néha, mikor hazaért, hangosan felkiáltott: *Sziasztok, megjöttem!* A tágas, üres tér elnyelte a hangot, a sötét szobákból nem lépett ki senki üdvözlésre tárt karral, a lépcsőn nem dübörögtek le apró lábak, hogy egy gyermek visongva vesse magát a karjai közé. Jody egyedül volt, és ahogy villanyt gyújtott, az álmoképek szétfoszlottak.

Később majd Juliette lesz, egy jó vacsora és egy pohár vörösbor után. Juliette nem érzi a fáradságot, a fájdalmat, a magány

dermesztő hidegét, mert Juliette csak ír és álmodik, és ezekből az álmokból születnek a rózsá- és hússzínű könyvek, melyeket néha Jody maga is elolvas. Olyan érzés, mint egy kényelmes, kitaposott papucsba bújni: a mondatok és a fordulatok ismerősek, az alakokat szinte meg tudja fogni, a veszedelem izgalmas, de nem rémisztő, és a végén mindenki boldogan él, míg meg nem hal.

Szimplán Jody azt is tudta, amit Juliette sosem ismert volna be: minden könyve ugyanazt a történetet mondja el. Olyan ez, mint egy recept: végy egy viktoriánus kastélyt vagy kúriát, egy jóképű, sötét hajú, mogorva ismeretlent, egy fiatal lányt, aki nem hagyja, hogy kora konvenciói megbéklyózzák, egy gazdag, de sekélyes fiatalembert, egy szépséges vetélytársnőt, meg néhány pletykafészket és nemesembert. Rendezd el őket szerelmi háromszögekbe, gyűjts alájuk a vágy nagy lángjával, fűszerezd félreértésekkel, félénkséggel és féltékenységgel, aztán lovaglásokkal, párbajjal és titkos vallomásokkal tálald.

Az egyetlen kivétel az *Érintés a sötétben* volt. *Ne, Jody, ne gondoldj rá!* Egy könyv, ami a szokványos körítés ellenére nem a sablonos álmodozásáról szól, hanem... *Psszt, Jody, erről nem beszélünk!*

Ezt csak Juliette tudja. Juliette, aki Jody mentsvára, míg Jody Juliette valósága. Szépen kiegészítik egymást: Jody szakácskönyveket gyűjt, Juliette pedig porcelán kiscicákat, amiket sorba rendez a dolgozószoba polcain. Jody sosem volt oda a porcelánnippekért, giccsesnek és öregasszonyosnak tartotta őket, Juliette azonban pironkodva nyilatkozta le ezer interjúja egyikében, hogy talán örökre marad benne valami kislányos, mert ellenállhatatlanul ennivalónak találja őket.

Csengett a telefon, és Jody otthagyta a készülő vacsorát, hogy felvegye. Most csak félig-meddig volt ott: a szerkesztő kereste, és Jody

unottan tologatta a zöldségszekereket a vágódeszkán, miközben Juliette a telefonba fecsegett a készülő új könyvével kapcsolatban. *Hát persze hogy lesz benne egy táncos jelenet, a bálon, ahol Elizabeth először találkozik Edwarddal.* Jody kis tornyot épített a répakarikákból. *Ami a címet illeti, talán Megálmodott csókok? Vagy inkább Csillagfényes bálészekák?*

Nem is tudta, mikor kezdődött. Jody egyre többször menekült Juliette álarca mögé: híres írónőnek lenni, még olyannak is, akinek a könyvei csak puha fedeles kiadásban jelennek meg, és legfeljebb bulvárlapok hátoldalán reklámozzák őket, sokkal könnyebb, mint Szimplán Jodynak.

Szimplán Jody sose mondana olyan hülyeséget, hogy kislányosan imádja a nippeket, vagy hogy a női lélek mélyén rejlő vágyakat akarja felszínre hozni. Szimplán Jody – Juliette-tel ellentétben – gondosan számolja, hogy mire mennyit költ, többre értékeli egy jó vacsorát egy új ruhánál, és nem érzi úgy, hogy egy szép arc és a siker feljogosítja a központi szerepre bármilyen társaságban, már csak azért sem, mert túl félénk ahhoz, hogy magára akarja vonni a figyelmet. A különbség titka roppant egyszerű: Jody gondolkodik, Juliette pedig csak álmodozik.

Ebből az álmodozásból viszont meg lehet élni... És Juliette tudatlan, amiről pedig az ember nem tud, az nem fáj neki. Juliette tehát mind életstratégiának, mind menekülési útvonalnak kitűnő, egészen addig, amíg Jody csak saját maga előtt akar elmenekülni. Mert amikor a világ támad rá, akkor Juliette tehetetlen.

Épp ezért, mikor felhangzott a kopogás a nappali ablakán, Juliette viháncolva elköszönt, aztán Jody félredobta a telefont, és egyik kezével megragadta a zöldségvágó kést, másikkal a serpenyőt. Mert

Juliette szeretnivaló és naiv volt, Jody azonban pontosan tudta, hogy az efféle lányokat előbb-utóbb szöges bakancssal tapossa meg az élet.

Szimplán Jody látta már az élet sötétebb arcát, közelebről is, mint szerette volna, és bármire el volt szánva, hogy távol tartsa magától.

2.

Jody pontosan tudta, hogy nem kellene kinyitnia az ablakot, és azt is pontosan tudta, hogy ki fogja nyitni. Persze, hívhatná a rendőrséget – mivel is, hogy gyanús kopogtatást hall, ami talán csak egy faág, a szomszéd, vagy egy kiskölyök, aki eltévedt az erdőben? –, vagy idehozhatná a lámpát az íróasztalról, hogy kivilágítson, mielőtt ablakot nyit, de az afféle se hús, se hal halogatás lenne. Félmegoldás, és Jody nem volt a félmegoldások híve.

Mert ha nincs kint semmi veszedelmes, akkor nyugodtan kinyithatja. Ha viszont van... Végül is csak egy vékony üvegtábláról van szó, amit egy kisgyerek is benyomhat akár fél kézzel. Ha valami be akar jönni, be is fog jönni, akkor pedig jobban jár, ha kinyitja, és így legalább az ablak épségben megússza. És ha valami odakint tényleg bántani akarja – de hát miért kopogna, ha akarná? –, akkor hadd jöjjön, ő készen várja.

Késes jobb kezével elfordította a kilincset, és hagyta, hogy az ablak lassan kitérüljön. A fényben úszó szobából kitekintve nem látott semmit, csak a fenyők kusza körvonalait, a fák alatt elmélyülő sötétet és az ég tintakék foltjait az ágak közt. Felhős éjszaka volt, és a ház mögé az utcai lámpák fénye sem ért el.

Nem fogom megkérdezni, van-e ott valaki. Minden második horrorfilm így kezdődik, és amúgy is csak valami agyatlan liba kiabálna ki a sötétbe, amikor még csak nem is biztos, hogy van-e ott bármi.

Közelebb araszolt az ablakhoz, készenlétben tartva a kést és a serpenyőt. Lehet, hogy *tényleg* csak egy ág? Annyira biztos volt benne, hogy kopogtatást hallott...

A férfi úgy vetődött be az ablakon, ahogy a krokodilok vágódnak ki a vízből, éles szögben és hirtelen. Jody akaratlanul is hátrahőkölt, és mire visszanyerte az egyensúlyát, egy pisztoly csövébe nézett.

– Dobd le a kést!

A hang reszelős és bizonytalan volt, a fegyver csöve pedig érezhetően remegett. Ez volt az, amiből Jody bátorságot merített: ledobta a kést kettőjük közé, de abban a pillanatban a pisztoly felé csapott a serpenyővel.

A férfi másik keze mintha a semmiből került volna elő, és émeletlítő reccsenéssel vágódott a serpenyőnek, ami a becsapódás erejétől messzire repült, és hangos csörömpöléssel állapotodott meg a fal tövében. Jody farkasszemet nézett az ismeretlennel és az arcának szegeződő fegyverrel.

– Ha még egyszer ilyet csinálsz, lelőlek. De lehet, hogy először csak a térdkalácsodat lövöm szét, mert rád még szükségem lehet.

A remegés a kézről kiterjedt a férfi egész testére, és Jodynak most tűnt csak fel, hogy a ruhájából sár és vér csöpög. A krémszínű szőnyegre! Egy vagyon lesz kitisztíttatni, de hát kit érdekel ilyenkor a szőnyeg? Az ismeretlen a sarokban álló fotelhez tántorgott, és belerogyott, a fegyvert azonban, most már immár két kézzel, továbbra is határozottan Jodyra szegezte.

– Csukd be az ablakot! Mostantól a túsom vagy.

Ebből regényt lehetne írni, kuncogott Juliette. Olyan Szépség és a Szörnyeteg-félet, ahol apránként kiderül, hogy a főhős nem olyan gonosz, mint amilyennek mutatja magát, sőt, valójában nemes lélek, a főhősnő pedig, bár először csak kényszerből van vele, rádöbben, hogy...

Stockholm-szindrómának hívják, felelt meg magának Jody, és a butus Juliette-hang elhallgatott a fejében. Fegyvert szegeztek rá, és ettől egyszeriben a semmibe tűnt az írói karrierje, házassága romjai, romantikus álmódosásai, az élete kétségbeesett, ingatag egyensúlya. Szimplán Jody maradt, aki túlélte, mikor az apja szíjjal verte, túlélte, mikor az a banda körbevette az iskola háta mögött, aki túlélte, mikor a férje – csitt, csitt, erre ne gondolj –, aki mindent túlélte, és aki az álmódosást a békés, eseménytelen estékre tartogatta. Megúszom. Nem tudom, hogyan, de megúszom!

Szemügyre vette a férfit, aki a fotelében ült, bemocskolva a drapp-halványzöld, indamintás huzatot, és nekiállt kielemezni, ahogy egy bonyolult egyenletet old meg az ember.

Külsőre olyan volt, mint az első regénye hőse: magas, sötét hajú, határozott arcú – úgy is mondhatnánk, a baljós, mégis vonzó ismeretlen sablonja a Brontë nővérek ideje óta –, csak éppen olyan megviselt, mint akit most vonszoltak át valami mocsáron. Sötét ruháját átáztatta a sár és megszagatta a bozót, a haja szétállt, mint a szarkafészek, a szemében pedig eszelős tűz égett. És ez az elmebeteg egy pisztolyt fogott rá!

A jó hír viszont, tudósított magában Jody, miközben lassú mozdulatokkal becsukta az ablakot, hogy úgy fest, mint aki súlyosan megsebesült. A sötét foltokra a kabátján nem mernék megesküdni, de a cseppek

*és lábnymok, amiket a szőnyegen és a fotelon hagyott, egyértelműen
vörösek, a kosz alatt egyenletesen sápadt, és egész testében remeg. Csak
meg kell várnom, amíg egyszerűen összeesik, és kihull a kezéből az az
átkozott pisztoly...*

A támadónak is ez járhatott a fejében, mert fájdalmas fintor kísé-
retében feljebb húzta magát a karosszékben, és a karfára támasztot-
ta pisztolyos kezét, mely egyre erősebben remegett. Végigpásztázta
a szobát, de hiába fordította el róla a tekintetét, Jody érezte, hogy
rá összpontosít.

– Hozd ide a vizet! – intett a férfi az asztal felé, és a pisztoly kö-
vette Jody mozdulatait, ahogy lassan felemelte a kancsót, és a fotel
elé sétált. Ha elég közel ér... Ha félre tudja lökni a pisztolyos kezét,
aztán a nehéz kancsóval lesújtani a fejére...

De a férfi kinyújtott kézzel várta, a pisztolyt a hasára szegezve, és
Jody kellemetlen szorítást érzett a gyomrában, azon a tájon, ahová a
golyót kapta volna, ha elsül a fegyver. Most, most kellene!

Nem tette meg. Átnyújtotta a kancsót, és figyelte, ahogy a férfi
véres, remegő kezével elveszi, aztán iszik, közben elfordítja a fejét,
hogy egy pillanatra se tévessze őt szem elől, szája szélén keskeny pa-
takban csorog le a víz.

Gyáva nyúl, korholta magát, de a szitokban nem volt igazi szé-
gyen, ahhoz túlságosan félt. *Ne kapkodd el! Csak húzd az időt. Min-
den mozdulatot lassan. Szépen lassan. Meg tudod oldani! Csak le kell
foglalnod valamivel. Beszélmed kell.*

– Ki vagy? – kérdezte, miközben a férfi a földre rakta a kiürült
kancsót, és a keze hátával megtörölte a száját. – Üldöznek?

– Mit számít, ki vagyok? – A férfi keserűen elhúzta a száját, amit
talán cinikus mosolynak szánt, és Jody megállapította, hogy a fogai
is véresek. – Vagyok, aki vagyok. Mintha egy név jelentene bármit is!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Valahogy csak kell szólítsalak, ha már itt vagy, nem? – Időhúzás, időhúzás! *Gondolkodj, Jody, írónő vagy, lehetetlen, hogy semmi ne jusson eszedbe!* – Egyébként meg miért pont az én konyhámat választottad? Annyi ház van a városban, ahová be lehet törni, és ahol valószínűleg senki nincs otthon!

– Fényt láttam... Fordulj meg!

– Szóval az ablak vonzott ide? Na ja, kívülről barátságosnak tűnhet... De még mindig nem mondtad meg, ki vagy, és mit keresel itt.

– Ne fecsegj, fordulj meg! – Most már vicsorgott, és a pisztollyal Jody felé intett. – Gyerünk, fordulj meg, vagy lábon lölek!

A keze annyira remegett, hogy Jody nem volt biztos benne, hogy eltalálná, de nem merte megkockáztatni. Lassan elfordult, de közben hátrafelé figyelt a válla fölött.

– Emeld fel a kezedet, és nézz az ajtó felé! Fordulj már el!

Jody kelleetlenül elfordult, így nem látta, ahogy a férfi leereszti a fegyvert, és két kézzel, nehézkesen felhúzza magát a fotelből, imbolgva, mintha bármikor összeeshetne. Mikor ismét hátralesett, a pisztoly csöve újból felé mutatott, ezúttal a jobb veséjére.

– Egyetlen hirtelen mozdulat, és lelőlek. Segíts!

Jody egyszerre érezte meg a vállán a kezet és az oldalába mélyedő fegyvert, és egy halk sikkantás akaratlanul is kicsúszott a száján. A következő pillanatban, ahogy a férfi súlya ránehezedett, már gyűlölte magát érte: félni valakitől, aki meg sem tud egyedül állni a lábán igazán... racionális, ha annál a valakinél fegyver van. A támadójának is ez járhatott a fejében, mert egy rekedt köhögés után újból beszélni kezdett.

– Akármilyen szánalmas állapotban vagyok, csak az ujjamat kell mozdítanom... Ne próbálj meg megszőkni. Ne próbálj meg semmit. Van kocsid, igaz? – Újabb köhögés, ami talán kényszeredett